VOLEI

CAUZA CAUZELOR

Echipa noastră masculină s-a întors deci de la campionatul mondial cu un loc necorespunzător pregătirii şi capacităţii sale fizice, tehnice şi tactice. Ca şi la precedentele două ediţii (Paris 1956 şi Rio de Janeiro 1960), reprezentativa n-a fost în stare să-şi valorifice total bagajul de cunoştinţe şi iarăşi n-a reuşit să cucerească titlul mondial, cu toate că şi de astă dată el îi era la îndemînă. Şi n-a izbutit nici măcar să repete locul II obţinut cu şase ani în urmă, loc căruia, după cum se ştie, prin felul în care a acţionat, i-a dat pur şi simplu cu piciorul. Pricina ? Din nou : inconstanţa, comportarea fluctuantă de la meci la meci şi de la set la set, înfumurarea şi desconsiderarea adversarilor, spiritul de luptă scăzut. Foarte adevărat. Dar cele înşirate mai sus sînt la rîndul lor tot efecte, stări care nu s-au ivit aşa, din senin, ci au fost desigur generate şi ele de nişte cauze. Să încercăm aşadar a vedea ce anume le-a dat naştere.

INDIVID ŞI COLECTIV

Întrebaţi fiecare separat, componenţii reprezentativei nu vor fi probabil de acord cu ideea propriei lor îngîmfări şi vă vor spune, aşa cum au răspuns de exemplu după meciurile cu echipele Bulgariei şi Japoniei, că au vrut să cîştige, şi încă detaşat. Ca şi cînd ar putea exista echipă care într-o partidă decisivă de campionat mondial, să nu dorească victoria ! Prin „am vrut să cîştigăm detaşat" noi credem că trebuie să se înţeleagă : „nu ne-a putut trece nici o clipă prin gînd că echipele Bulgariei şi Japoniei ar fi capabile să ne învingă pe NOI !" Dar ceea ce este sigur e că fiecare în parte a vrut să învingă. E greu să crezi altfel. Numai că de la individ la colectiv e cîteodată cale lungă, şi în cazul echipei noastre masculine de volei rezultatul asamblării voinţelor individuale s-a dovedit a fi — cel mai des — întrutotul nemulţumitor. Căci dacă individual — sporadic — puteai remarca de pe margine dăruirea şi combativitatea multora dintre jucători, în schimb reprezentativa noastră nu-ţi lăsa impresia unei ECHIPE, ci îţi oferea imaginea clară, chiar foarte clară a unui...

COLECTIV... DIVIZAT

Şi nu era o simplă impresie. Sondajul întreprins ne-a confirmat din păcate bănuielile că aceasta stă la baza scăzutului spirit de echipă, de luptă al naţionalei noastre masculine. In lot există, după cîte se pare, o atmosferă de loc propice colaborării. Lotul, departe de a constitui o entitate sufletească, este fărîmiţat în grupuri, după diverse disensiuni şi ambiţii pe care, după părerea noastră, le alimentează în bună parte şi le cultivă slaba conducere tehnică a echipei, girată de antrenorii ing. Gh. Petrescu şi maestrul emerit al sportului prof. Şt. Roman.

TITULARI ŞI REZERVE

Este una dintre categorisiri. Echipa nu are 12 jucători din care să se alcătuiască formaţia într-un spirit de echilibru sufletesc, de răspundere şi de încredere reciprocă. Nu. Titulari şi rezerve. De o parte — „senatorii de drept" : Nicolau, Plocon, Corbeanu, Miculescu, Drăgan, Fieraru, adulaţi, răsfăţaţi de antrenori şi consideraţi alfa şi omega echipei reprezentative ; de cealaltă parte — rezervele — pentru că... trebuie să fie şi rezerve — Derzsei, Chezan, Bărbuţă, Cherebeţiu, Grigorovici şi Coste, priviţi, în genere, cu puţină încredere. Neîntemeiată neîncredere, bineînţeles. Să ne amintim bunăoară de excepţionala comportare a lui Derzsei de-a lungul întregului turneu final, randamentul dat de Chezan — în special în meciul cu echipa R. P. Chineze, de Bărbuţă — mai cu seamă în partida cu Cehoslovacia şi în repetate rînduri de Cherebeţiu, care însă de multe ori stătea pe tuşă în vreme ce în teren Fieraru şi Drăgan făceau greşeli cu duiumul. Cît priveşte pe Coste şi Grigorovici, acestora se poate spune că li s-a refuzat prilejul de a-şi arăta potenţialul lor de luptă, pregătirea lor. Ei au păzit mai mult banca rezervelor, chiar şi atunci cînd Derzsei şi Miculescu, cei mai buni, mai constanţi şi mai combativi atacanţi ai noştri, abia se mai ţineau pe picioare în urma nechibzuitei lor solicitări. Am numit astfel, în treacăt, una dintre numeroasele erori comise de conducerea tehnică a echipei, figurînd printre cauzele principale ale înfrîngerii din jocul cu Japonia.

TRĂGĂTORI ŞI RIDICĂTORI

Sînt alte două categorii în care este divizat lotul şi a căror gravă lipsă de unitate doar insuccesul de la „mondiale" ne-a dat-o pe de-a-ntregul în vileag. In şedinţa de analiză a turneului de verificare din septembrie de la Bucureşti, ultimul înaintea plecării la campionatele mondiale, cînd aspectele de ordin moral ale pregătirii au fost atinse, ridicătorii n-au vorbit despre divergenţele existente deseori între ei şi trăgători. Nici Drăgan, nici Fieraru, nici Cherebeţiu, nici unul n-a arătat atunci că din cauza orientării tactice şablon, impusă cu preponderenţă echipei, ca marea majoritate a atacurilor să fie încheiate după trecerea mingii prin filtrul corector al celor doi aşa-zişi conducători de joc aflaţi în teren, aceştia sînt transformaţi aproape integral în simple „maşini de pase".

Ridicătorii n-au spus nici că sînt socotiţi şi trataţi ca nişte . secunzi ai trăgătorilor care îndeobşte nu execută lovitura de atac cu maximum de interes dacă pasa nu vine — milimetric — în punctul cel mai convenabil. Şi, în sfîrşit, ei n-au rostit un cuvînt nici despre limbajul necorespunzător cu care sînt punctate uneori (de pildă, de către Plocon) raporturile nesănătoase dintre unii trăgători şi ridicători, cînd aceştia din urmă greşesc şi nu dau la perfecţie pasa. Şi, mai sînt cu siguranţă la acest capitol multe alte laturi negative, încă nedezvăluite, dar pe care analiza comportării de la „mondialele" din acest an va trebui să le descopere şi să le atace cu deplin curaj, pentru că numai astfel viitorul ne va feri de lecţii usturătoare cum a fost cea recentă.

CAUZA CAUZELOR

Domină tehnicismul îngust, prioritatea acordată — fără limite — pregătirii fizice generale şi specifice, pregătirii tehnice şi pregătirii tactice, pregătirii în mare şi pregătirii de detaliu pentru fiecare meci în parte. Un singur amănunt este neglijat. Este însă tocmai amănuntul fundamental, tocmai acela fără de care îi este imposibil să dea rod şi celui mai minuţios proces de instruire şi antrenament : pregătirea morală şi de voinţă, care trebuie să fie rezultanta unei permanente, serioase şi pasionate munci de educare a sportivilor. Incepînd, se înţelege, de jos, din cluburile sportive din care provin cadrele echipei naţionale şi unde trebuie să cadă accentul atenţiei, căci o dată cu intrarea în lot nu se mai pot opera decît cel mult retuşări, nicidecum modificări structurale.

Iată ceea ce, în mod evident, nu s-a făcut sau s-a urmărit cu superficialitate în pregătirea echipei noastre naţionale. Iată deci care-i cauza cauzelor, iată ceea ce — cu certitudine şi în mare parte din cazuri — a explicat şi un blocaj prost, şi o pasă greşită, şi un dublaj neatent, şi un atac lipsit de convingere.

Credem că de la aceste adevăruri, după părerea noastră, e necesar şi util să pornească analiza ce va avea loc. Va trebui astfel riguros stabilită împărţirea răspunderilor între jucători, între antrenorii echipei şi antrenorul federal I. Takacs, între factorii de conducere din biroul F. R. Volei, care aveau sarcina să-i îndrumeze şi să-i controleze şi, în fine, între conducerile cluburilor care au dat jucători naţionalei şi care trebuia să se ocupe de educarea lor.

Se impune ca lotul reprezentativei să fie cu grijă curăţat de lipsurile pe care analiza le va descoperi, astfel încît componenţii acestuia să răspundă printr-o comportare demnă, combativă, corespunzătoare ireproşabilelor condiţii de pregătire care le sînt asigurate

CONSTANTIN FAUR

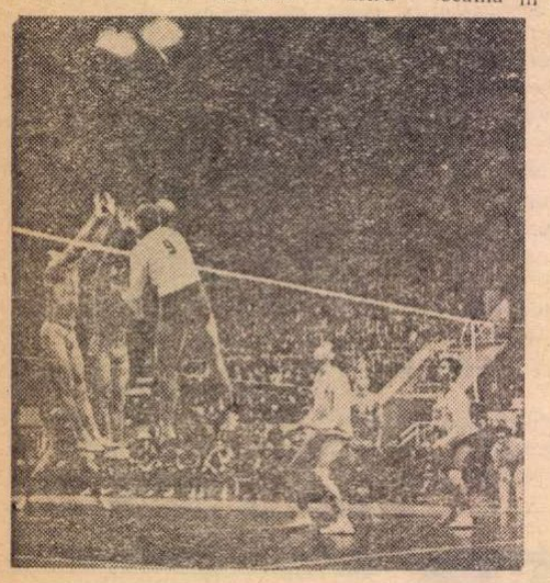

Cel mai bun realizator al reprezentativei noastre naţionale în campionatul mondial de la Moscova, Derzsei, într-una din numeroasele sale intervenţii reuşite din meciul cu echipa R. P. Polone, încheiat cu 3—0 pentru noi.

Foto : P. Romoşan

HALTERE

Echipa Steaua — pentru a opta oară consecutiv campioană a ţării

Fiţi Balaş a stabilit un nou record mondial de juniori la „aruncat"

GIURGIU 5 *(prin telefon)*. — Timp de trei zile, în sala de festivităţi I. L. Caragiale din localitate s-au desfăşurat campionatele republicane pe echipe la haltere. Au participat formaţiile Steaua, Dinamo Obor, Rapid, Olimpia din Bucureşti, C.S.O. Galaţi, Olimpia Braşov şi C.S.M. Cluj. La cele şapte categorii prevăzute în regulamentul competiţiei au concurat 49 de sportivi. Cea mai frumoasă comportare au avut-o halterofilii din echipa Steaua care, la cinci categorii, s-au clasat pe primul loc. Astfel, echipa Steaua a cucerit pentru a opta oară consecutiv titlul de campioană a ţării. *In cadrul întrecerilor halterofilul Fiţi Balaş din echipa Steaua a obţinut o performanţă remarcabilă la categoria uşoară, proba aruncat : 142,5 kg., rezultat care depăşeşte cu 2,5 kg. recordul mondial de juniori, care îi aparţinea halterofilului sovietic Babaian. Recordul mondial stabilit la Giurgiu a constituit un eveniment însemnat pentru spectatorii care au fost martorii acestei performanţe deosebite.*

Iată rezultatele pe categorii :

CAT. COCOŞ : 1. Ion Panait (Steaua) 280 kg. (95+80+105), 2. Ion Balman (Rapid) 260 kg. (77,5+80+102,5), 3. Ion Hortopan (Olimpia) 242,5 kg. (77,5+72,5+92,5).

CAT. PANĂ : 1. Alexandru Toma (Dinamo Obor) 300 kg. (87,5+90+122,5), 2. Dragoş Niculescu (Olimpia Bucureşti) 285 kg. (87,5+85+112,5), 3. Dan Peţelcan (Rapid) 262,5 kg. (75+82,5+105).

CAT UŞOARĂ : 1. Fiţi Balaş (Steaua) 355 kg. (112,5+100+142,5), 2. N. Amzuică (Olimpia) 320 kg. (95+100+125), 3. Vasile Popa (Dinamo Obor) 312,5 kg. (100+90+122,5).

CAT. SEMIMIJLOCIE : 1. Lisias Ionescu (Olimpia Bucureşti) 357,5 kg. (112,5+110+135), 2. Niţă Pană (Steaua) 332,5 kg. (97,5+100+135), 3. Mihai Şerbu (Dinamo Obor) 332,5 kg. (105+102,5+125).

CAT. MIJLOCIE : 1. Daniel Dolofan (Steaua) 327,5 kg. (102,5+97,5+127,5), 2. Mihai Gusbeth (Olimpia Braşov) 325 kg. (105+95+125), 3. Francisc Marton (C.S.M. Cluj) 320 kg. (100+95+125).

CAT. SEMIGREA : 1. Lazăr Baroga (Steaua) 410 kg. (130,5+125+155), 2. Tiberiu Roman (C.S.M. Cluj) 392,5 kg. (132,5+110+150), 3. Cornel Kelemen (Dinamo Obor) 352,5 kg. (105+110+137,5).

CAT. GREA : 1. Silviu Cazan (Steaua) 385 kg. (130+115+140), 2. C. Drăgulescu (Rapid) 365 kg. (112,5+110+142,5), 3. Gheorghe Mincu (Dinamo Obor) 360 kg. (115+107,5+137,5).

In urma acestor rezultate clasamentul pe echipe se prezintă astfel : 1. Steaua Bucureşti 11 p. (campioană a R.P.R. pe anul 1962), 2. Olimpia Bucureşti 20 p. 3. Dinamo Obor 24 p. 4. Rapid Bucureşti 30 p. 5. Olimpia Braşov 32 p. 6. C.S.M. Cluj 37 p. 8. C.S.O. Galaţi 42 p.

TRAIAN BARBĂLATĂ-coresp.

HANDBAL

Rapid Bucureşti a cîştigat „Cupa 7 Noiembrie"

BUCUREŞTI. S-au încheiat întrecerile *„Cupei 7 Noiembrie"* la handbal în 7 masculin. In ultima partidă, *Rapid* a întrecut formaţia *Steaua* cu scorul de 21—20, după ce la pauză militarii conduceau cu 12—8. In felul acesta echipa feroviară a cucerit trofeul pus în joc. *(C. Niculescu-coresp.).*

CRAIOVA. După terminarea campionatului orăşenesc de handbal în 7 masculin, pe primele locuri s-au clasat : *Şcoala Sportivă de Elevi I* (la juniori), *A. S. Voinţa* (la senioare) şi *Armata* (la seniori). De reţinut că echipa feminină *Voinţa* a încheiat campionatul fără să fi cunoscut înfrîngerea. *(V. Săndulescu-coresp.).*

NOUTĂŢI DIN ASOCIAŢIILE SPORTIVE BUCUREŞTENE

Apropierea zilelor de iarnă n-a slăbit activitatea ce se desfăşoară în asociaţiile sportive. Consiliile asociaţiilor şi activiştii sportivi se străduiesc să menţină munca sportivă la acelaşi nivel ca şi în zilele de „sezon plin". Şi sarcini sînt destule. Este necesară doar mai multă iniţiativă şi asigurarea unor condiţii specifice vremii reci. Iată, în rîndurile care urmează, cîteva aspecte din munca unor asociaţii din Capitală :

● Luptele sînt îndrăgite de mulţi dintre muncitorii uzinei „Vulcan". Secţia de specialitate a asociaţiei are vechi tradiţii iar sala de sport din imediata apropiere a uzinei oferă condiţii bune pentru desfăşurarea antrenamentelor sportivilor. Ţinînd seama de aceasta consiliul asociaţiei a hotărît înfiinţarea unei secţii de lupte libere. Afişe mari, răspîndite în toată uzina, cheamă tinerii să se înscrie în număr cît mai mare în secţia de lupte. Antrenamentele se vor desfăşura de două ori pe săptămînă sub directa supraveghere a unor antrenori competenţi.

De o deosebită atenţie din partea consiliului asociaţiei se bucură şi secţia de atletism, la conducerea căreia a fost numit un activist voluntar cu multă tragere de inimă, muncitorul Nicolae D. Nicolae. Acesta se străduieşte să ridice secţia de atletism la nivelul celor mai bune secţii din uzină. Şi primele rezultate, dintre care citîm masiva participare la crosul „Să întîmpinăm 7 Noiembrie", dovedesc că străduinţile vor fi încununate de succes.

● La uzina „Electromagnetica", preşedintele consiliului asociaţiei Vestitorul, tov. Al. Ivan, ne-a vorbit despre străduinţile ce se depun pentru amenajarea sălii de sport în care să poată fi continuată activitatea sportivă a secţiilor de volei, handbal etc. El ne-a relatat faptul că — de curînd — au fost cumpărate noi materiale şi echipamente sportive, ceea ce va contribui la o bună desfăşurare a activităţii în sezonul care urmează.

● In centrul preocupărilor consiliului asociaţiei Autobuzul de la uzina „T. Vladimirescu", se situează ultimele lucrări la terenul de sport din str. Praşilei, ne-a relatat tov. C. Grigoriu, activist al asociaţiei. In curînd va rămîne de făcut numai gazonarea, lucrare ce se va executa la primăvară. In acest fel se va realiza un vechi deziderat al sportivilor asociaţiei.

Pentru sezonul de iarnă s-au luat măsuri în vederea amenajării sălii de sport. In această privinţă este necesar însă mai mult sprijin din partea comitetului sindical şi a conducerii uzinei.

AUREL CRIŞAN — coresp.

„De ce se trage atît de puţin la poartă ?"

La ancheta iniţiată de ziarul nostru în legătură cu una din problemele importante ale fotbalului nostru şi anume „De ce se trage atît de puţin la poartă ?" au răspuns o serie de antrenori, arbitri şi jucători. Schimbul de păreri a fost fructuos. In rîndurile de mai jos tov. I. Siclovan, directorul Institutului de Cultură Fizică, trage unele concluzii după această anchetă.

Discuţia iniţiată de ziarul „Sportul popular" în jurul trasului la poartă a fost oportună. Ea a contribuit la efectuarea unui valoros schimb de păreri într-o problemă de cea mai mare importanţă în fotbalul nostru : finalizarea.

S-a spus în cadrul discuţiei că eficienţa trasului la poartă este frînată de mai mulţi factori, ca : nerepetarea suficientă şi în condiţii variate solicitate de condiţiile concrete ale meciurilor ; multe înaintări joacă la întîmplare ; se caută prea mult poziţia cea mai favorabilă ; nu se dă suficientă atenţie dezvoltării gîndirii tactice în vederea dejucării apărărilor supraaglomerate etc.

Deci, factorii care împiedică formarea şi perfecţionarea trasului la poartă sînt depistaţi în mod precis şi acest lucru nu este numai produsul discuţiei iniţiate ; ei n-au fost descoperiţi în cadrul schimbului de opinii făcut recent, ci se cunosc de multă vreme.

Atunci, de ce nu se iau măsuri practice în pregătirea de zi cu zi a jucătorilor noştri ?

Răspunsul nu poate fi decît acela că în procesul de instruire unii antrenori aplică încă multe metode greşite.

S-ar putea desprinde, din multitudinea deficienţelor semnalate, o verigă principală, care să scoată din impas pregătirea jucătorilor de fotbal privind trasul la poartă ?

După părerea noastră, da. Şi acest lucru este foarte bine subliniat şi mai ales explicat atît de antrenorul sovietic emerit B. Tirik, cît şi de tovarăşii Badea, D. Nicolae, Mîndru. De asemenea, cred că ar trebui să se sublinieze şi reflecţia, cu mult miez metodic, făcută de Constantin.

B. Tirik spune că trasul la poartă *„trebuie să se desfăşoare în condiţii de lipsă de timp şi de spaţiu"*. Această idee o găsim şi la cei care au răspuns la anchetă. Badea : *„exerciţiile de tras la poartă se fac în mod static, nu în mişcare, în condiţii de joc sau apropiate. De aceea se creează deprinderi care nu corespund în joc"* ; D. Nicolae : *„caută mereu poziţii mai bune, mai avantajoase"* ; Mîndru : *„ca portar, eu ştiu de acum că dacă unora dintre înaintaşi nu le vine mingea într-un anumit chip, ei nu vor şuta"* ; Gh. Constantin : *„apărarea adversă „se desfăcea" şi noi ne infiltram în „găurile" care apăreau. Puteam şuta nestingheriţi la poartă"*.

Cei amintiţi mai sus vorbesc, în fond, despre necesitatea asigurării unei depline concordanţe a stereotipului deprinderii din procesul de pregătire, cu acela din cadrul concursurilor.

Această cerinţă nu se asigură corespunzător în antrenamente, deoarece unii antrenori nu dau dovadă de suficientă exigenţă faţă de execuţiile jucătorilor. In locul unei munci pline de răspundere, ce ar trebui să fie solicitată de antrenori, ori de cîte ori se exersează trasul la poartă, se tolerează jucătorilor execuţii comode, fără diferite teme mobilizatoare, cu înfloriturі nejustificate, numai cu piciorul mai abil etc. Un asemenea climat de muncă este necorespunzător atît din punct de vedere instructiv cît şi educativ.

Ce ar trebui să se întreprindă pentru îmbunătăţirea situaţiei existente ?

După părerea noastră, ar trebui să se pună un accent mai mare pe :

1. Imbinarea judicioasă a efectuării trasului la poartă din poziţii statice sau mai uşoare (din mers, alergare uşoară, nestingheriţi de adversar) cu trasul din acţiuni provenite din combinaţii în 2—3 jucători sau ale întregii înaintări, în condiţii a-